

Wat ik teekende in Rome.

huizen, zich niet vermengen met de overige bevolking en geen winkels of badplaatsen bezoeken.

Ja, de geschiedenis in Rome neemt het soms gemakkelijk op en herhaalt zich enkel met verandering van etiket, Jood, Christen, Christen, Jood.

Het was in een reuk van heiligheid, dat Pudentia stierf. Haar lijk werd door Prassede in welriekende kruiden gewikkeld, en gedurende 28 dagen in de tot bid-kapel ingerichte kamer bewaard, totdat er gelegenheid was het naast dat van haar vader in de catacomben harer grootmoeder te begraven.

Drie jaren later barstte de woede tegen de Christenen opnieuw los en vloten zij weder naar Prassede's huis om er een schuilplaats te vinden. Met groote liefde en toewijding werd hun die verleend en al het mogelijke werd gedaan om hen aan het oog der vervolgers te onttrekken.

Maar Prassede was als Christen bekend, door het bouwen van het kerkje in de badplaats van Novatus, die haar tot zijn erfgenaam had gemaakt, en spoedig genoeg waren de speurders bij haar en vermoordden 23 harer beschermelingen onder haar oogen. De lijken begroef zij in haar catacomben, maar het bloed dier martelaren bette zij op met een spons, en die bewaarde zij in den put van haar huis, waarin,

twee maanden later, haar door kommer en verdriet ontzield lichaam werd neergelaten.

Paus Pascal I trok boven dien put een oratorium op, dat later tot het kerkje van Santa Prassede werd omgebouwd. En in dat oude kerkje is een kleine kapel de „Orto del Paradiso" genaamd, waarin slechts gedurende de lijdensweek toegang wordt verleend; en in die kleine, heilige kluis hoopte ik de elf eeuwen oude mozaïeken te kunnen nateekenen, die de muren — het gewelf bedekken.

Zoo ergens dan zou ik daar veilig zijn.

SANTA PRASSEDE.